

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXILU

ROČNÍK III.

ZÁŘÍ

ČÍSLO 1
1975

Tentokrát s táborovou přílohou Sem-Tam

Štěpka

H L Í D K A P R O S K A U T Y A V L Č A T A

Ú č e t .

Vlče Muk je čípera a šikula. Má už za sebou přes polovinu Stříbrné stopy. Umí si s lečtým poradit.

Jaio třeba tuhle. Viděl u optika ve výloze krásnou buzolu. Po takové už dávno stonal. A nebyla tak strašně drahá. Třicetčtyři franky. Dvasadvacet frantíků měl v prasátku.

"Mami, potřeboval bych 12 franků na buzolu."

A že prý co je to, prosím tě, za výmysly a tak dále.

"Vždyť máš, človrdó, kompas," táta zase, "U nás míval v oddíle buzolu jen vedoucí."

Jak řečeno, Muk byl šikula. Vzal tužku a papír a psal :

Účet mamince od Vládi.

Za přinesení nákupů	3 Fr.
Za posbírání prádla před deštěm	4 "
Za opatrování mimine	2 "
Za utírání nádobí	3 "
Celkem	12 Fr.

Než šel do školy, nechal to na nočním stolku.

v poledne proklouzl do svého pokojíčku. Sláva ! Na stožku ležela bankovka a mince. Klaplo to.

Jenže tam byl ještě jeden papírek. Muk čte :

Účet Vládcevi od mámy.

Za stravu	0,00
Za prádlo	0,00
Za ošetřování v nemoci	0,00
Za lásku	<u>0,00</u>
Celkem	<u>0,00</u>

Vlče nepláče, říkali mu. Ale velké slzy studu rozpíjejí všechny ty nuly.

- - -

Za šest neděl, tedy ještě před tátorem, měl Muk narozeniny. Máma s pusou a přáním předává dort se svíčkami, táta krabičku. A v ní je b u z o l a .

SEVERKA 1975.

Myslím, že nikomu z čtenářů Tam-tamu nemusím vysvětlovat, co to znamená. Máte pravdu, byl to název tábora českých a slovenských skautů, skautek, světlušek a vlčat, který jsme pořádali od 19.7. do 10.8.t.r. na pokraji přírodní rezervace Arnberský les v severním Německu. Po tři týdny zde čestně zápolilo celkem 42 dětí v družinách Havranů, Rysů, Bobrů, Netopýrů, Veverek a Žab o nejlepší družinu i jednotlivce.

Naše činnost v táboře by se dala rozdělit do třech částí. První týden jsme budovali tábor. Kromě kuchyně, jídelny a stožáru /s nímž nám pomohli již první den rodiče/ jsme vybudovali bránu, táborový kruh, totém, křesla pro vůdce a činovníky, sedačky pro děti, vývěsky, hrazdu a pro čs.skauting typický stan s podsedou, který nám sloužil jako táborové museum. To vše obdivovali návštěvníci z NSR, Anglie, Kanady, Švýcarska a Rakouska. Naše kniha hostí je přeplněna pochvalnými výroky. Skauti z jiných zemí si fotografovali a filmovali náš tábor a prohlašovali, že v nás českých a slovenských skautech našli svůj vzor.

Druhý týden tábora byl věnován výuce mateřštiny, čs.dějin, národních písní, skautské praxi, přípravě na nováčkovskou zkoušku.

Poslední týden patřil skautským i sportovním hrám, lovu bobříků a odborkám /získáno 5 odborek plavce a 1 trubače/. Tři orlí péra získali 4 účastníci tábora. Na závěr bylo 17 táborníků odměněno odznaky "Vzorný účastník Severky 75". Jako nejlepší byl táborovou radou vyhodnocen a odměněn pěknou dýkou s věnováním Stefan Thiel z NSR. 9 světlušek, 8 vlčat a 3 skauti slavnostně slibovali na čs.vlajku a byli tak přijati do naší velké skautské rodiny.

Dalo by se napsat o tom, co jsme prožili, ještě mnoho. O dešti, který trval celý první týden, o návštěvě skotského skauta a dudama, o noční hře, o smích dětí i o slzách v jejich očích v den rozloučení. Však se k tomu ještě vrátím. Zdravím vás všechny, moc na vás vzpomínám a těším se, že všechny ostatní poznám třeba již na příštím táboře.

Váš Rašek

NORDJAMB 1975

Pro 14. světové Jamboree bylo nalezeno opravdu krásné místo. 205 kilometrů severně od Osla na soutoku dvou řek, které se vlévají do největšího norského jezera, dlouhého 100 kilometrů. Řeky jsou čisté a průhledné jako křišťál. Ke koupání však byla vhodná jen jedna z nich. Větší a dravější, plná pstruhů, měla teplotu jen málo nad 4 °C.

Tábořiště samo-asi 3 a půl km dlouhé- bylo rozděleno na 10 podtáborů. V každém podtáboře mělo místo přibližně 15 - 20 národností. Vedení tábora totiž rozhodlo, že delegace jednotlivých národností celou plochu táboru rozdělí na skupiny po 30-50ti skautech byly rozmístěny po celé táborové ploše. To proto, aby hoši mohli lépe navazovat kontakty s příslušníky jiných národů.

Dva dny před zahájením panoval všade děsný nepořádek: hory a haldy dřeva, balíky a zase balíky ze všech končin světa - vybavení pro jednotlivé tábory, které bylo zasláno předem. 17.000 skautů z 98 národů se mělo sejít, aby dokázalo světu, že "bratrství nezná hranic". A toto množství bratří opravdu něco ukázalo: množství různorodých staveb ze dřeva, mosty, kuchyně, vstupní brány, sklápěcí mosty, kolotoče - to vše bylo obdivováno 100.000 návštěvníky, kteří se sjeli do Lillehamru z celého světa.

A tak, když norský král slavnostně zahájil 30.července čtrnácté světové skautské Jamboree, bylo vše v pořádku.

Také 21 československých skautů, kteří přijeli s německou delegací, se snažilo, aby jejich tábor nebyl poslední. Poprvé od roku 1947 zavlála na stožáru opět československá státní vlajka při slavnostním nástupu našich skautů.

Každý den jsme ulehali s Evou do stanu na smrt unavení. Kolikrát denně jsme prošli celým táborem? Kolikrát denně jsme vysvětlovali skautům - ať už z Ghany, USA či odjinud - historii našeho skautingu? Nevím! Ale všichni nám přáli, abychom přijeli opět, ne s cizí delegací, ale jako svobodní zástupci našeho státu, tak jako oněch 17.000 chlapců z celého světa.

Čeňž. Toto slůvko ovládlo po několika dnech celý tábor. Tisíce skautských odznaků vyměnilo majitele. A ke konci tábora opravdu nebylo možno určit, ke kterému národu patří skautík, který měl na hlavě turecký fez, americkou košili, skotskou sukni a holandské dřeváky.

A proto: na shledanou na 15.světovém Jamboree v Iranu 1979!

Jestřáb

Klucíí..íí..íí POPLACH..

aneb jak nemá vypadat článek do Tam-Tamu
/ či Sem-Semu, či Sem-Tamu /

Útok pro mne začal tím, že jsem byla nelítostně a sadisticky vytažena z mého vyhrátého spacáčku do hrozný zimy, s kterou jste jistě vy, co jste byli na táboře na Zátocce, měli tu čest se seznámit při hlídce /pokud jste nevyspávali na kamnech jako já/.
Courat se tou sibiří k nepřátelskému táboru není žádná legrace. Kolem nás se mihly dvě malé Pirátky : Funtička a Šrámek , které měly napomáhat našim rejďům. Na cestu nám krásně svítil měsíc a hvězdy a tak jsme snadno našly cestu ke chlapeckému táboru. Kolem lesa nás pronásledovaly záhadné zvuky a už jsme se začaly strachovat Šifenesky či ducha Pamprducha, když se ukázalo, že to lvíce krvežíznivě klape zubama a mně prostě drkotají zuby zimou. Hlídky naštěstí spaly tvrdě a tak jsme se nepozorovaně propířily úvozem nad chlapecký tábor. Kolem se mihala tři povědomá individua s vrčícím vlkodlakem slyšícím na jméno Princ. Lvíce kolem nich hrdinně prošla /od toho má lví hřívu/ ,já jsem se ale dost lekla, ale začala zuby a spolu se Lvicí jsme se podél břehu jezera dostaly až za stanv ke kajáčkům. Opravdu, ti kluci poslouchají asi kolennem, protože neslyšet mě, jak se plížím, to je trochu moc.

Od stanů jsme vtrhly do tábora a trochu jsme jim tam zazpívaly a zahvízdaly, něco na způsob : "Poplach,, budiček,, Hošánkové vstávat ! !.. Kluci, holky jsou tu... na ně..."

Pamatují si jen, že se mne nějaký skautík vyjukaně ptal :

"Kde jsou ty holky??" Ostatní si nepamatuju, protože jsem se musela strašně chechtat. Když to kluci prokoukli a začali se po nás knát, hupsly jsme do jezera a odplavaly, polo se topíce smíchy, na druhý břeh, kde nás čekaly Šrámek s Funtičkou. Provozovaly odtud mně neznámé rejdy; o tom ví už ony a vy daleko víc než já, neb jsem stará a vetchá a paměť už neslouží jako za mlada.

Snad byste o tom mohli něco napsat redakci vy ! ?

autor si přeje zůstat přísně anonymní - nechce si dělat ostudu; a vůbec - napsala jsem to jen proto, že o sobě ráda čtu ve světovém tisku.

UPOZORNĚNÍ : Tento článek je cenný výtvor nelidský a proto jakožto skauti a vlčata jej ochraňujte a nevylévejte si na něm ničivě vaši zlost.

JAK SKAUTUJÍ EPPRETIKONŠTÍ - píše Radan s Tomášem:

Na začátku k nám měl přednášku bratr Sam o ohrožení přírody. Potom jsme šli hledat místo v lese pro oheň. Po obědě jsme si zazpívali několik písniček a rozdělili se pak na dvě skupiny, které spolu v různých disciplínách závodily. Vyhrála Tomášova skupina a v jednotlivém bodování byla Šrámek na prvním místě. Mezitím nám vyhasl oheň ale nálada stoupala, takže jsme si zazpívali ještě jednou, při čemž nás Šrámek doprovázela na kytaru. Ve čtyři hodiny byl rozchod. Jak jsme přišli ke kolům, zjistil jeden bratr, který si nepřeje být jmenován, že mu praskl ventil u duše. Rychle to však spravil, takže jsme se dostali všichni dobře domů.

JAK SKAUTUJÍ BÁDENŠTÍ - píše Eva:

Rychle jsme otevřeli obálku s dopisem. A jéjéj, morseovka! 'Mistr-Morseovec' Petr se na to vrhl a zavelil: "Rychle k telefonu!" Ten spěch jsme si ale mohli nechat od cesty. V budce totiž dřepěl Lev se svou skupinou. Konečně vyřídil co měl ... Podle zprávy jsme našli v tel. seznamu mapu Badenu. Vyrazili jsme směr City. Brzo byla na sloupu přilepená první značka. Ivan mrkl do notesu, co je to zač a Petr jí obkreslil. A jelo se dál. Cesta nás vedla s kopce do Badenu a pak zase do kopečka. 'Navigátor' Pavel nás vedl skoro úplně bezpečně. Jenom asi třikrát jsme museli dumat, kudy to máme jít.

U hřbitova na kraji lesa jsme za žádnou cenu nemohli najít dopis. Cuchali jsme kde se dalo a nakonec jsme to vzdali. Seběhli jsme k Limmatu a přelezli lanový most. Nejkrásnější nález byla kašna za mostem. Vrhli jsme se k ní, žízeň byla veliká. Samozřejmě se to neobešlo bez stříkání.

Potom se šlo kolem kláštera a koupaliště, přes dřevěný most do středu města. Po cestě jsme potkali ještě 2 kašny, takže jsem byla nakonec řádně zmáčena.

Po krkolomných schodech jsme vylezli ke hradu, kde jsme úplně vysílení vpadli do restaurace Belfere, kde jsme měli zamlouvanou limonádu a schovaný dopis. V něm byla tajným písmem napsána zpráva o lesle vlčet a skautů.

Asi v 1/2 6 hod. jsme dorazili do klubovny. Již se připravovalo dříví na slibový oheň. 4 skauti a 1 světluška slibovali na naši oddilovou vlajku.

Po rozdělení slibových odznaků se zpívala junácká hymna a pak skautské a národní písničky. K večeru jsme zahnali hlad špekáčky od pana Cerného. To byla bašta!

JAK SKAUTUJÍ FRANKFURTŠTÍ - o tom se dočtete v příštím čísle!

D Í V Ě Í H L Í D K A

Pohádka o šotcích. /Pro nejmenší./

Byly jednou dvě holčičky a ty, sotvaže povyroستly natolik, že unesly školní brašnu - přihlásily se ke skautům. Měly totiž to štěstí, že právě v té době - náhodou - bylo právě skautování v Československu povoleno. Přišly ze své první schůzky celé rozjařené a ještě po večeři švitořily o překot, až se konečně maminka zdvihla a povídá: "Děti, rychle spát, na mne čeká ještě nádobí!" Ale jaké bylo maminky překvapení, když vešla do kuchyně a nádobí se na ní smálo pěkně umyté! "Lidičky, to jsou čáry, já mám umyté nádobí! Kdo ho umyl?" Holčičky se strašně hihňaly a volaly: "Šotek!" - Od té doby se děly prapodivné věci: tu se samo prostřelo, hned se boty samy vyčistily, hned zase se zame-tlo v předsíni či uklidilo /nejspíše u dětí/. Dělal to šotek! Ale- spon holčičky to tvrdily a strašně se při tom řehtaly. Maminka se tázala: "Proč se tak chechtáte, děti, není vám to divné?" "Maminko, to všechno šotek - my ho známe. On se totiž zjevuje malým dětem. Bu- deš-li něco potřebovat, řekni si, my už to šotkovi vyřídíme. Ale nesmíš u toho být, on by se polekal a zmizel by nadobro. On je před dospělými náramně plachý, víš." A skutečně: když přišla maminka u- navená domů z práce, stačilo se zeptat dětí: "Nebyl by tu někde šo- tek?" A děti zvolaly: "Ó ano, maminko!" Vystrnadily maminku pryč a než se kdo nadál bylo vše hotovo. Šotek zastal práce, že se maminka nestačila divit. "Víš, maminko, on ten šotek není sám, on má ta- ky šotící", vysvětlovala jedna. "A šotátka", dodala druhá. "Hm," za- myslila se maminka, ale když je ten šotek tak hodný, neměla bych mu něco dát?" "No, víš, vlastně ani ne, on je to prostě takový hod- ný šoteček a má tě rád a rád dělá dobré skutky a moc ho těší, když někomu něco milého udělá", vykládaly holčičky o překot. "Nu, dobrá, ale já bych mu taky chtěla udělat nějakou radost. Co takhle, kdy- bych mu nechala na stole pár rozinek?" "Ó, ano, rozinky ty on rád," volaly děti. Ukázalo se, že si šotek opravdu rád smlsne, ale kdo by mu to měl za zlé, když byl tak roztomilý? Děti o něm moc básni- ly. Věrný šotek je provázel i do nového domova. Skrčil se prý na střeše auta. A zůstal, až z holčiček vyrostly statné skautky. Až jednou se ptá maminka: "Kde je šotek?" "Ale maminko, ten šotek, to jsme byly přece my!" pravila děvčata. "A tu hru Na šotka jsme se na- učily na své první skautské schůzce!" Tak a teď víte, milé sestřič- ky, proč si ty nejmenší skautky - nebo jak my říkáme skautská Ba- tolátka - říkají šotkové. Nenastěhoval se šotek k vám?? Zdraví

Průtkva

JEDOVATÉ !

BLÍN
ČERNÝ

LÝKOVEC

DURMAN

POTHĚCHUŤ

LILEK
ČERNÝ

OCÚN

JEDOVATÉ !

VRANÍ
OKO

RULÍK
ZLOMOCNÝ

MUCHOMŮRKA
ČERVENÁ

MUCHOMŮRKA
TYGROVANÁ

JEDOVATÉ !

Na tý louce zelený...

Pořádný tábor stojí na louce, která se ovšem musí pronajmout od sedláka. To se snadno řekne, ale ve skutečnosti se zažije nejedno překvapení. Na Zátoce Dobré naděje se letos týden před zahájením tábora na dávno slíbené louce utábořili švýcarští skauti a ještě si vypůjčili náš loňský stožár. Činovnicí Hanku div neranila mrtvice, ale nakonec vše dobře dopadlo a tábořili jsme na ještě hezčí louce než byla ta slíbená. A do kuchyně tekla dokonce teplá voda, ovšem dokud svítilo slunce - během třístametrové pouti hocičí od sedláka do tábora se voda pěkně ohřála. A nový stožár nemohl být rovnější a vyšší.

Na Severce bylo vše jen zdánlivě jednodušší, protože vedle rezervace německých skautů byla k pronajmutí jenom jedna louka, na které jsme už loni tábořili. Zbývalo ji jen posekat, ale sedlák mls to toho přihnal stádo ovcí, které ji spaslo. Na tom by nebylo nic špatného, kódyby se tam ovšem milé ovečky nepásly příliš krátce před naším příchodem - dva dny jsme po tábořišti vybírali, co tam po ovečkách zůstalo. Jen se pořádně podívejte na obrázek.

Sedlák si ještě na nás vymyslel pěknou řádku zákazů: za stany jsme měli natáhnout šňůru, abychom zbytečně nepošlapali trávu... Tak jsme tam neměli dělat táborový kruh, aby se louka nepoškodila... Samozřejmě jsme nesměli lézt přes nízký plot, kterým jsme byli ohraženi. Sedlák-ovčák se sice nikdy nepřišel na nás o tábora podívat a pozeptat se, jak se nám tam líbí, zato však nás téměř denně se svým stádem obcházel a hlídal. Nebo kolem nás jezdil autem a oči si mohl vykoukat, co mu tam zas tropíme. Tak jsme mu začali říkat ZLÝ OVČÁK

JAK SE STAVÍ LATRINA

Latrina patří mezi nejdůležitější táborové stavby, ba někteří táborníci ji pokládají za zařízení přímo nezbytné. Musí skýtat co největší pohodlí jak pro nejmenší vlčáky tak pro nejobrovitější činovníky, pod přístřeškem musí být dost místa pro ulejšující se službu. Protože dosud nikdy nebyla napsána příručka pro stavbu tohoto zařízení, pokusíme se tuto mezeru ve Vašich vědomostech vyplnit.

Nejprve se zřídí plánovací štáb v čele s vrchním latrinářem a zajistí stavební práva. První opravdu těžký úkol je výběr správného místa: Nesmí být moc daleko od tábora, aby se po cestě nemusely zřizovat mezilatrinky pro nutné případy. Nesmí být moc blízko tábora, aby se za týden nemusely stěhovat stany. Musí to být osamělé místo. Musí to být kryté místo s výhledem. Musí tam ve správném odstupu stát dva urostlé stromy, aby unesly kládu s třemi trůnicími tygry. Nyní začne ...

/Pozn. red.: Autor těchto nezapomenutelných řádků T. M. Žralby musel právě naléhavě odejít na latrinu. Uděláme všechno, aby se naši čtenáři co nejdříve dozvěděli konec pojednání./

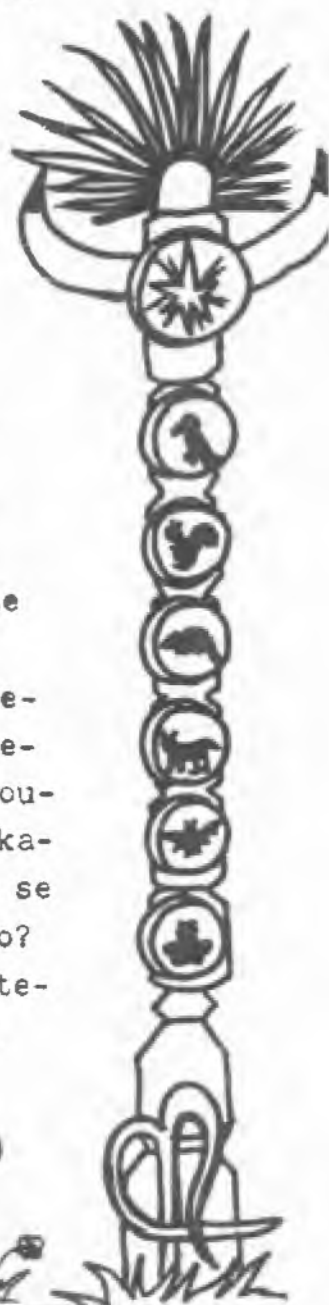

Stožár už dávno stál a z kuchyně se vesele kouřilo. Na horním konci tábora se to jen hemžilo. Jední tahali co nejrovnější soušky, jiní měřili, řezali, sekali a stloukali, ještě jiní v potu tváře hloubili šest půlmetrových jam.

Pak přišlo vztyčování víc než třímetrových nosných pilířů, nakonec na ně vystoupili a spojili je příčnými břevny - brána byla skoro hotova. Vyrobili ještě velký rám a do něho krasopisně vtloukli nápis SEVERKA. Víte kdo? Právě rám zavěšovali, když se kolem loudala jedna činovnice. Podívejte se na obrázek, co říkala.

O něco později ohloďali kousek nad táborem obrovský strom a kmen odvlekli do tábora. Tam mu oholili kůru, dělali dlá-ty záseky a pilou zářezy, natírali, mořili, hledali ozdobné kořeny, přiřezávali kůru do tvaru družinových zví-řat, zaklínili rohy, otáčeli, znovu kreslili a lakovali a vů-bec dělali ještě mnoho jiného. Nakonec celou tu totemovou krásu zasadili u táborového kruhu a s uspokojením se jí obdivovali. Víte kdo?

Téměř současně s výrobou tote-
mu se pustili do osekávání a přiře-
závání velkého množství tenčích sou-
šek. A zase měřili, sekali, stlouka-
li. Kdovž byli konečně hotovi, tak se
pěkně posadili. Víte nač? Víte kdo?
Kdo byli všichni ti neznámí pachate-
lé? Nebyli jste náhodou také mezi
nimi?

Den by měl začínat až po rozsvičce

Nic není nepříjemnějšího, než když se ozve trubka: Vstávej, vstávej... Podíváš se ospalýma očima na hodinky a hlavou probleskne, pro pána krále, co to ten trubač vyvádí?

„Trubači, proč blázníš, proč nás už budíš, vždyť je teprve za deset minut sedm?“ „Já troubím správně, ale Tobě jdou pozdě hodinky, Ty troubo!“ Nadávat se ale nemusí, kdopak může za hodinky, a jestli je někdo trouba, tak kdo jiný než ten co troubí?

Venku je určitě zase hrozná zima, tak vylezeš, jako skoro každý, v teplácích. Ale už je tu píšťalka. Nástup na rozsvičku a k tomu svléknout oó plavek. To tak, ještě se nastydneme. A vůbec, my se máme honit a činovníci se pěkně chrápou. Musíme dokonce poklusem, je to hrozná nespravedlnost. Škoda, že jsem se nestihl včas schovat na latrinu.

Člověk se vlastně pořádně probudí stejně až po rozsvičce, tak proč se má vstávat předtím?

PROČ JE JENOM JEDNA VLAJKA ČISTOTY?

Znáte to. Každé ráno se musí ve stanu hrozně uklízet, úplně zbytečně, protože za chvíli se to stejně rozhází. Ale vykládejte to někomu. Prostě si odpískají nástup k prohlídce stanů a je to. Všude strčí nos. Nestačí, že je kufr pěkně zavřený, musí tam být ještě všechno složeno. Ale když se tam složí ručník, zase se jim to nelíbí, že prý vlhké věci do kufru nepatří.

Ani s ešusem a příbory nedají pokoj, pořád na nich hledají, co bylo včera k večeři a zlobí se, když najdou co jsme měli předevečírem. Kdopak za to může, že je voda na nádobí špinavá? Že chtějí vidět čisté ruce, no prosím, ale jak mám vědět, jestli mám čisté uši?

Na podlaze hledají každou travičku a dokonce nadzdvíhují i nafukovačky. Prostě k neuvěření, co všechno má člověk stihnout a ještě se obléknout do kroje.

Jenom je mi divné, že pořád slyším, v kolika stanech je tak vzorně uklizeno, že by si jejich obyvatelé zasloužili vlajku čistoty každý den. Proč je tedy jenom jedna? Ať jich napříště nadělají víc, aby se na každý vzorný stan dostalo. Ať je na začátku tábora rozdělí a ostatním dají s ranními prohlídkami pokoj. Můžeme místo toho třeba hrát fotbal.

JAK DAVID KE SKAUTSKÉMU JMÉNU PŘIŠEL.

Ranní nástup, vlajky se už vesele třepotají, br. Radek oznámil denní program. Ještě se však hlásí malý David, že se mu ztratila peněženka. To není legrace, jsme přece skauti... ale snad jenom někde zapadla. Hledejte všichni!

Dopolední sváčina, hemžení kolem kuchyně, jen David stojí opodal a je nějak smutný. Asi ho trápí ta peněženka. „Tak co, ještě ji nemáš?“ Peněženku jsem našel, ale ztratil se mi ešus.“

David takhle „ztracel“ i pozedeji. A tak se stal z malého Davida velký ZTRATY.

ÚTOKEM, ÚTOKEM, PEČENÝ TELE !

Nikdo si nedoveče představit, jak působí někdy dost falešný hlas polnice, která svou znélkou /viz nadpis/svolává všechny táborníky včetně táborových hafanů k jídlu. Najednou se tu hemží všichni, kteří se ještě před chvilkou povalovali ve stanech či se krčili za keřiky, aby se ulili z denních povinností či dřiny, jak to kdo chce nazvat. Během třiceti vteřin je celý tábor před kuchyní, kde se vlčata postrkují, světlušky štěbetají ostošeš, všechno se tlačí dopředu a zoufalí rádcí buď uklidňují družinu nebo se v jejím čele cpou ještě víc, v domnění, že musí vždy dávat dobrý příklad.

Tomu všemu je konec, když se přiřene některý z činovníků a všechny pošle na jejich místa v jídelně, odkud se teprve po družinách odebírají k výdeji jídla. Netopyří křičí na nejmenšího Budulínka, který se žene od sociálního zařízení po stráni dolů ke kuchyni, že kvůli němu teď přijdou na řadu poslední a at tam příště laskavě netvrдне hodinu a půl.

Když už i poslední činovník zasedá ke stolu, aby utišil hlad, tak je první družina již hotová a hladově okouní jak se ostatní cpou mírně přepeřenou bramboračkou a čeká na nášup. A znovu je před kuchyní hejno hladových táborníků, které se vrhá na všechny zbytky. Dozorčí jen ztěží zabrání, aby se z krásné kuchyně nestala kůlnička na dříví, ostatní členové služby se už dávno uklidili z kuchyně, aby si je třeba takový věčně hladový Klokan nespletl s něčím k snědku.

Jinak jídlo probíhá celkem klidně až na to, že třeba Myška zakopne a gulášem pocáká celé okolí. Nebo že Ztraty hledá do omrzení vidličku, až mu nějaký dobrák prozradí, že jí po celou dobu drží v ruce. Nebo že se Igorovi dostane nedopatřením do kafička místo cukru sůl. Ale nic z toho se nemůže přihodit víc než pětkrát za den - častěji se totiž na "pečený tele" neutočí.

ZAČAROVANÁ SEKÝRKA

Poštorenská kapela

Bylo to před bůhví kolika léty, když jsem tuhle písničku slyšel poprvé na jedné lesní škole v Československu, začal své vyprávění u táboráku br. Velen. „Bylo to tak: Čekali jsme nějakou důležitou návštěvu - kontrolu z náčelnictva - a chtěli jsme se vytáhnout. Jak by to bylo, nacvičit pěknou písničku? Ale jeden z vedoucích, br. Knourek, nebyl příliš potěšen, žádná z písní, které jsme znali, mu nebyla dost dobrá. Pak se zamyslel, a že se pokusí něco napsat sám. Příští den mi ji opravdu zahrál na flétnu, on uměl moc pěkně hrát. Protože žil v Poštorné, nazval písničku POŠTORENSKÁ KAPELA. Že je hezká a že měla úspěch už od začátku, to Vám snad ani nemusím povídat. Slyšel jsem ji od té doby mnohokrát, ale jednou mě to zvlášť potěšilo. Na skautském Jamboree. taky už je to řádka let, jsem navštívil i tábor černošských skautů, a to byli ovšem výteční muzikanti. Hráli, bubnovali, zpívali, ale jedna melodie byla pro mě známá, i když jsem slovům nerozuměl. Když jsem se těch černošů zeptal, odkud tu píseň znají, odpověděli hrozně udiveně, že to je přece stará skautská písnička: Poštorenská. A stejnou, ne-li větší radost mám dnes, že jsem si ji mohl zazpívat zase po letech s Vámi. A jen si přeji, abychom ji zpívali ještě hodněkrát společně...“

Kdo tu byl dnes v noci?

Noční hlídka, to není jen tak, ale kupodivu se na ni téměř každý těší. Být docela sám, být na strážní za všechny ostatní, hned obcházet kolem tábora a třepotat se zimou, hned sedět a ohřívat se v kuchyni.

Také se může ledačco přihodit, v noci se v lese potuluje všelijaká čeládka a někdy zabloudí i do tábora. Už jste slyšeli o těch malých mužíčcích s tykadélky a ostrými chrápkami na ruce? Frý rád šplhají po stožáru a ob-

čas hup - skočí na Hlídku. Babská povídačka, povídal jecen z malých táborníků na Severce, který měl tu noc zrovna hlídku. Jak to tak bývá, přecházel, přemýšlel - a nakonec rozsvítil baterku a pomaličku nechal kužel světla klouzat po stožáru. Co kdyby...

Dovolte, abych se představil těm, co mě ještě neznají, i když myslím, že jsem už známý nejméně jako Lassie. Jsem psí old-skaut a mám i své skautské jméno - říkají mi Bahňák, protože ze všeho na světě nejvíc miluji stříkající vodu a brouzdání v bahýnku. Prožil jsem mnoho táborů, přípravňáky nevyjímaje. Býval jsem vždycky hýčkaným miláčkem všech skautíků a pěstovaly mne zvláště skautky. Čeho jsem se však letos musel na stará kolena dožít?

BAHŇÁK VYPRAVUJE

Za zachování

života na prvním táboře

na Zátoce vděčím jen Zmaty, své skoropaničce, která se o mě starala, zatímco mé italské lidské příbuzné a můj mladý pán Tom se na mě vykašlali. Taky mi letos víc než loni šel na moje staré nervy taky-skaut pes Bobík, který si vždycky přijel na návštěvu a roztahoval se. Párkrát jsem se s ním porval, ale ouvej - mé staré kosti už nejsou tak pružné a tak jsem utržil válečná zranění, šrámy a kousance.

Pak mě můj starý pán a stará panička převzli na jiný tábor, někam hrozně daleko na sever. Zíral jsem, že i oni si poprvé, co jsem u skautů,

troufli žít naším zálesáckým životem v tvrdých podmínkách lijáky vytopených stanů, svištícího leového větru a tropického vedra. Ale nějak se jim to asi líbilo, pořád si povídají o táboře a zpívají písničky a omládli jako pokaždé já, když mě na tuhle trim-dich kúru pošlou.

Jenomže to je právě ta věc, na druhém táboře na severu jsem měl velkého nepřítele. Byl to jakýsi hafan nevalných mravů, čůral i na vlajkový stožár, takže mi nic jiného nezbývalo než to dělat taky. abych ho přetrumfnul a označil, že tábor patří mně a ne jemu. Volali na něj AKE, jaké směšné pojmenování proti mému královskému LEAR! Byl to nezralý mladík a zhrdal jsem jím nesmírně, protože se nestyděl loudit u každého jídla u všech družin a činovníků. Cpal se celý den div nepukl a ještě žárlivě zahlížel, když mi panička šla k večeru připravit moje jediné jídlo dne, neb jsem správný pes a držím dietu. Skotačil s dětmi, což mě zvláště štvalo, protože se tak vloudil do jejich přízně, zatímco mé důstojné pochrupování během dne nemělo u nich žádný velký úspěch. Žárlil jsem na něho, to přiznám, a také jsem vždycky nadával, když si dovolil přiblížit se ke mně víc než na pět metrů. Moje vrčení mi ale všichni vyčítali, místo aby pochopili, že přece JÁ jsem starý skautský miláček a ne takový zelenáč Ake. Párkrát jsem se neudržel a vyšel si na něho i pomocí svých stářím otupených a vypadaných tesáků, ale bídně jsem pokaždé prohrál a měl ještě navíc ošudu. Inu, psí život.....

= PŘÍLOHA PRO TAKYČINOVNÍKY =

JUNÁK A KOUŘ

Zcela neprávem opomíjí se v současné literatuře skautské vztah mezi junákem a kouřem. Což lze si představit černo-horského junáka - hrdinu bez věrné jeho dýmky pukačky, či mužného prospektora v Klondyke bez míšku na tabák, slavného náčelníka Sedícího Vola (Sitting Bull) bez kalumetu míru? Jak jinak, než vonným tabákem ze slunné Virginie, nakurovali trapperi své pasti?

Pouze omylem se známa píseň o dlouhém zasedání činovníků "Až modrý dým z chaty se vyvalí, údolí zaplaví mlhou..." vydává za píseň divokých trampů. Voláme k návratu k přírodě: tedy nikoliv chemický prostředek DDT, nýbrž dým cigarety vyžene nám ze stánu obtížné komáry, kouř byliny TABACUS NICOTINEA, prostředek přírodní, přirozený. Rádce či vedoucí, jenž hodinku vedl firmu družiny vlčet nebo světlušek, za jisté nesáhne do kapsy pro Meprobamaf, umělé chemický jed, by na erpal nových sil, nýbrž třesoucí se rukou zažehne Stuyvesantku a hle: opět... je připraven!

Nad táborový kruh snáší se šero večera. Zhnoucí nedopalek blížící se k hrstce zsuchlého mechu. Skautská ústa zabafají jednou - dvakrát, a již z hranice slehá do výše plamen táboráku. Žhavé uhlíky z hořících dřev předávají povsalný oheň dalším cigaretám a čibukům - skoro věčně se tak udržuje přátelský žár ohně. I to patří k naší romantice. Jen v koutku za keřem tiše dává nezkušene vlče. Zatáhlo si několikrát z odloženého zbytku doutníku, ale nebylo dosud připraveno na tolik požitku.

Táborové Sem-Tam prvočíslo tentokrát spíchl redakční kruh z Karlova Říma.

Texty : Krysař, Tom, Věra, Vrné.

Obrázky: Fidlifousek, Krysař, Tom, Yves.

Příloha a občerstvení: Yves

Všechny podpírala: K Á J .

↑ ale je mu vedla ruku

AT' HROM BIJE NEBO PRŠÍ

Táborníci se počasí nezaleknou. Když prší, jen tak naoko říkají, že už to nevydrží, že mají ve stanu jezero, že už vůbec nemají co suchého na sebe. V kuchyni jsou šňůry ověšeny šatstvem, botami, ručníky, všecko se poplete a občas se nějaká spadlá ponožka upeče na kamnech, ale táborový život jde dál.

Přesně tak to letos první týden vypadalo na Severce a každý už vyhlížel, kdy se mezi mraky objeví trochu modré oblohy nebo dokonce usměje sluníčko. A pak

se dočkali - smálo se na plná ústa, až se zajíkalo. Všechno rádně prošlo a nálada byla ještě lepší než předtím. Ale skauti jsou jako seeláci, počasí jim nikdy není dost vhod. Reptali, že je moc horko, sotva se plazili, chtivě lokali šípkový nebo mátový čaj a ležli pod sprchu.

Táborová činnost pokračovala i v největším vedru, jen se odstěhovala do lesa. Odtamtud bylo vidět tábor jako na dlani a za ním krajinu s vesničkou jako z pohádky - kolikrát ses na ní podíval, vždy byla trochu jiná: po ránu často teprve vystupovala z mlhy, přes den zářila nebo si nasadila čepici z mraků a někdy se do nich celá zahálila, večer se leskla v zapadajícím slunci. Bylo tam krásné. Když se poslední večer jako z udělání vlnka zamotala kolem stožáru, všichni se shodli, že je to tím, že se ani jí ještě nechce domů...

SEVERKA

SLOVA A HUDBU SLOŽIL NAŠ
TÁBOROVÝ HUDEBNÍK A ZPĚVMISTR
IGOR - HAŠAŠIŘA

C F C G (G₇)

ZELENA' LOUKA NA STRANI OŽILA SKAUTSKÝM ZPĚVEM,
G₇ C D₇ a D₇ G G₇

POROSTLA PESTRÝMI STANY A ZAVONĚLA DŘEVEM
C a a G₇ C a

LES VODU SLUNCE MÁME RÁDI, HAVRANI, BOBRI
a G₇ C C₇ F

A VEVERKY, RYSI, NETOPYŘI A ŽABY,
C C₇ C

VŠICHNI JSME ZE SEVERKY.

JUNÁČKA' HYMNA ZAZNĚLA
DOMOVA VLAJKA VLAJE
V OKU SE SLZA ZALESKLA
NESE SE ZPĚV DO KRAJE !

LES VODU SLUNCE

SMRTELNĚ JEDOVATÉ !MUCHOMŮRKA
HLÍZOVITÁ JARNÍ

JE CELA ČISTĚ
BÍLÁ. PODOBNÁ
JE I MUCHOMŮRKA
JÍZLIVÁ - LIŠÍ SE
ŠPIČATĚ KUŽELO-
VITÝM KLOBOU-
KEM.

ČASTO SE ZAHĚŇUJÍ S ŽAMPIÓNÝ.
TYTO JEDOVATĚ MUCHOMŮRKY MAJÍ LUPENY
ČISTĚ BÍLÉ - I V DOSPĚLOSTI, KDEŽTO
ŽAMPIÓNÝ, PROTOŽE JEJICH VÝTRUSY JSOU
ZBARVENÉ, MAJÍ V HLADÍ LUPENY RŮŽOVĚ
ŠEDOČOKOLÁDOVÉ A V DOSPĚLOSTI ČERNÉ.
MIMOTO NEHAJÍ ŽAMPIÓNÝ NASPODU TŘENĚ
VOLNOU POCHVU.

SMRTELNĚ JEDOVATÉ !MUCHOMŮRKA HLÍZOVITÁNEBOLI ZELENÁ

KLOBOUK ZELENÝ, HNĚ-
DOZELENÝ ŽLUTOZELE-
NÝ, ZŘÍDKA BÍLÝ, ZASU-
CHA LESKLÝ. LUPENY
BÍLÉ. TŘEŇ BÍLÝ, V
DOSPĚLOSTI ZELENÝ,
AŽ NAŠEDLÝ, S TEN-
KÝM BÍLÝM, BLEDE-
NAŽLOUTLÝM PRSTE-
NEM. V HLADÍ BEZ
ZÁPACHU, POZDEJI JA-
KO SYROVÉ BRAMBORY,

CHUTI NENÁPADNĚ. OTRAVA KONČÍ OBYČEJNĚ SMRTÍ.
ROSTE HOJNĚ V LĚTĚ, V USNATÝCH A SMÍŠENÝCH
LESÍCH.

Mýval :

V Z P O M Í N K A

Rok vzbuzených nadějí povolal i Štěpána. Vrátil se na své působiště. Při skautské schůzce v Domovině bylo bouřlivě skandováno jeho jméno a na jiných skautských poradách patřil mezi nejvítanější činovníky. Přetížen prací a i z jiných důvodů se již neujal vedení v Duchovní radě, ale jeho zájem neochabl. Potom došel už jenom jeho vzkaz, otázka nebo snad výzva : "Jsem na vás zvědav .."

Počátkem loňského roku se podrobil těžké oční operaci. Když se ještě těžce nemocný vrátil z nemocnice, dopřál mu příslušný pan církevní tajemník návštěvu ve smyslu nové církevní politiky státu. Starého, nemocného a vyčerpaného muže, který poznal všechny slasti nacistické i komunistické diktatury, zahrnoval při šestihodinovém návštěvním výslechu urážkami a vyhrůžkami novým zatčením. Několik hodin poté náš Štěpán, kardinál Trochta, v záchvatu zemřel.

Osobnostmi jeho druhu se přece jen tak svět nehemží, abych si nedokazal zapamatovat každou podrobnost z našich setkání. Jsem hrdý na to, že jsem jej mohl nazývat svým přítelem a bratrem. Snad měl i své chyby, snad se dopustil i omylů. Já jsem je neznal. Víím jen, že větší část svého života kráčel k svému cíli zatížen břemeny, které by jen nemnozí dokázali neodhodit. Došel k svému cíli. Vydal svědectví, co lze unést a ukázal směr cesty. Je to snad málo ?

V dnešní době, kdy soudnost je tvořena potřebami politické propagandy nebo spotřební reklamy, kdy sportovní primadony nebo pěvecké hvězdy jsou idoly zmateného davu, není hrdina v klerice hledaným typem. Jeho osud způsobuje rozpaky i tam, kde by se jím měli pyšnit. Doba, ve které žil, byla jako rýžování zlata. Dravý proud rozmělnil nepravé kameny, vyplavil baňo a na dně zůstala jen skromná, ale přece vrstvička ryzího kovu. Jsem přesvědčen, že až jednou naši potomci budou hledat vztah k těm temným dobám, že i Štěpánovo jméno bude vyzvednuto ze skromné hromádky těch, ke kterým lze bez ostychu, bez výhrad a s pýchou sáhnout jako po díkazu, že ne zcela vše selhalo.

Při jedné vycházce, v obklopení ostatním drátem, vysokou zdí a pod ústím kulometu strážní věže, když pozoroval moji skleslost, řekl mi Štěpán něco, co může pomoci i vám. Autora toho výroku jsem již zapomenul, snad to byl nějaký francouzský duchovní, ale já si to střežím jako Štěpánův odkaz : "Obrať se tváří k slunci a všechny stíny zůstanou za tvými zády !"

Štěpán byl velká osobnost. Povahou, vzděláním, životní zkušeností. Byl to velmi moudrý člověk, opravdový křesťan, velký vlastenec, následováníhodný příklad, a co víc, s Kiplingem řečeno :
" . . . byl t o o p r a v d o v ý m u ž . "

Cookie

S k a u t i n g d o m a

1 Železná opona má své trhliny. Tu projde něco mezi řádky, tu něco mezi telefonními kabely, jindy zase jede Švýcar na weekend do Prahy či vejminkářka /penzionovaná babička/ vytřepe vzkazy, kterým mnohdy ani nerozumí. Tak ať si tedy psiska na šumavské hranici cení zuby přes ostnatý drát /který se získává křížením ježka s žízalou/, my o sobě víme. my, exiloví skauti a naši bratři a sestry doma.

Je to pro nás blahé vědomí, že se nevzdali. A není jich málo. Jeden důvěryhodný činovník odhadl jejich počet na 14.000 ! A oni se skautskou myšlenkou tak příliš netají. rokládají jí za důležitější než vnější formy. Hry a sport - to prý mohou mít i v jiných dětských organizacích. Ne ale skautskou výchovu k ušlechtilosti a k lásce k přírodě.

kroje mají někde na půdě. Ústředí neexistuje, někteří jeho členové dokonce přešli k nepříteli. ale skauti o sobě vědí. vypravoval mi jeden, jak tábořilí. nedaleko byl ještě jeden chlapec-ký a jeden dívčí tábor. slovo dalo slovo : vy jste taky skauti ?! A radost byla přenáramná.

A víte, jak je blaží vědomí, že my tu nezahálíme ! Jeden bráška tu shltl oba ročníky tam-tam po večeři na posezení. A jak mu zářily oči, když se dověděl, že jedeme na Nordjamb : to budou kluci doma koukat !

K informacím o skateingu se rozhoupala i svobodná Evropa. vysílala už dva rozhovory s vedoucím ze Švýcarska a rozhovor s vedoucím naší výpravy na jamboree. doufáme, že naši doma něco z toho v éteru ulovili.

POZOR!! Důležité upozornění pro effretikonské!! **POZOR!!** **POZOR!!**
Příští setkání se koná v neděli 28. září ve Winterthuru, ve farním středisku sv. Ulricha, Seuzacherstr.1., roh Schaffhauserstr. v 11. hod. Uvidíte snímky z léta. Hrát a zpívat se bude též.
Další podnik se bude konat 26. října.

Velesení Poradního kruhu

činnovníků Čes. a slov.exilového skautingu

se konalo dne 8.-10.8.1975 na táboře Severka. Přítomno bylo 10 činnovníků z NSR, 4 ze Švýcarska, 3 z Holandska, 2 z Rakouska, 1 z Itálie a br.Velen Fanderlík z Kanady. 3další poslali písemná poselství.

Byla hodnocena účast Čes.delegace na Nordjambu. Prodiskutováno krytí schodku, který vpravě vznikl.

Byly předneseny referáty o letošních táborech, prohovořeny záležitosti skautských časopisů a publikování v exilovém tisku, dále činnost naší Knižnice/Cipa, Spojka/. Spolupráce Stopy a Tam-Tamu bude projednána za srpnové návštěvy br.Fakíra v Curychu.

Br.Fanderlík byl přítomnými potvrzen ve funkci starosty Čes. a slov. exilového skautingu a do jeho rukou složen činnovníký slib. Stanoveno složení Poradního kruhu a přidělení pracovních resortů.

V život budou uvedeny Lesní školy korespondenční a weekendové. Načrtnuta struktura táborů pro léto 76.

Příští rokování Kruhu stanoveno na konec listopadu. Poradní skálu vyhlédne Vrně a Štaša v prostoru Karlsruhe-Frankfurt.

K D O je K D O?

O lidech, kteří se nejvíce zasloužili o rozvoj skautingu vypráví starosta českých a slovenských skautů bratr Velen Fanderlík. Nejprve si poslechněte o dlouholeté světové náčelní skautek a choti zakladatele skautingu Baden Fowella:

Lady Olave BADEN FOWELL of Gilwell se vdala za zakladatele skautingu v roce 1911 a ovdověla 1941. Zakladatelkou dívčího skautingu byla Baden-Powellova starší sestra Agnes, která s ním sepsala také první dívčí příručku v roce 1909. Lady Olave B.P. se zasloužila hlavně o organizaci dívčího skautingu a mezi roky 1920 až 1940 doprovázela náčelníka na všech jeho oficiálních návštěvách. V roce 1946 byla také v Praze. Měla vždy zájem o náš skauting a v jejím bytě v Hampton Court u Londýna je řada památek na československé skautské hnutí, mezi jiným i diplom, jímž byl Baden Powellovi udělen Řád Bílého Lva v r. 1929.

Její dvě dcery dosud žijí, syn Petr zemřel v roce 1957, ale jeho syn je opět činný ve skautingu a také převzal místo otcovo ve sněmovně Lordů.

C O N Á S S P O J U J E

My jsme bohatí: umíme o jednu řeč více, než většina našich školních kamarádů. Ta řeč nás spojuje s bratry a sestrami po celém světě. Važme si toho bohatství a zacházejme s češtinou jako s pokladem!

Po té prázdninové pauze tedy malé opakování. Doplňte:
"Strýc Přem-sl b-dlí ve V-sokém M-tě. Jeho otec tam měl ml-n. Strýc je náruživý m-slivec a neom-lný střelec. Svou m-slivnu však zanedbává. Občas za ním přijede teta Anežka z Vol-né a počne um-vatí celý b-t. Neušetří ani pl-šovou pohovku. Vypudí na čas všechny m-ši a domácí hm-z, který se po jejím odchodu zase nesl-šně nastěhuje zpátky. Teta pl-tvá m-dlinami a vođou a neustane, dokud se všechno nebl-ská čistotou. Jen zahrádka je zarostlá b-lím a plná hlem-žďů. Strýc pak zapřáhne kob-lku s b-lou l-s-nou na čele a odveze tetu Anežku na nádraží. Kůň b-stře kluše a teta tiše vzl-ká, jakob-se loučila navždy. Ale to b- b-l om-l; neupl-ne ani rok a bude tu zpátky! I kd-b- čert na divokém b-ku jezdil!"

A kdo tenhle článek správně doplní a opíše a pošle na adresu naší redakce, ten dostane od nás pěknou známku!

Odborka lehký atlet.

		S v ě t l u š k y		S k a u t k y	
		7-9 let	9-11 let	11-13 let	13-15 let
běh 50 m	I	10,5	9,5	8,5	8,0
/vteřin/	II	-	8,5	8,0	7,8
běh 75 m	I	-	13,6	13,0	12,5
	II	-	11,6	11,0	10,5
běh 100 m	I	-	-	18,0	17,0
	II	-	-	17,0	16,0
skok vysoký	I	70	80	90	100
/cm/	II	80	90	100	110
skok daleký	I	200	250	300	350
/cm/	II	220	300	350	400
hod míčkem	I	10	12	15	20
/m/	II	12	15	20	30
vytrvalý běh	I	300	600	800	1000
/m/	II	500	800	1000	1500

		V l ě a t a		S k a u t i	
		7-9 let	9-11 let	11-13 let	13-15 let
běh 50 m	I	9,5	8,5	8,0	7,8
/vteřin/	II	8,5	8,0	7,8	7,6
běh 75 m	I	-	12,6	12,0	11,6
	II	-	11,0	10,6	10,2
běh 100 m	I	-	-	16,0	15,0
	II	-	-	15,0	14,5
skok vysoký	I	70	80	100	110
/cm/	II	80	90	110	120
skok daleký	I	200	250	350	400
/cm/	II	220	300	400	450
hod míčkem	I	15	20	30	40
/m/	II	20	30	40	50
vytrvalý běh	I	600	800	1000	1500
/m/	II	800	1000	1500	2000

Mimo běh jsou povoleny tři pokusy. Vytrvalý běh se neběží na čas. Hod míčkem se provádí kriketovým míčkem.

I..... první stupeň odborky lehkého atleta.

II..... druhý stupeň odborky lehkého atleta.

Vyobrazení
odborky
v příštím čísle.

Vzpomínáme :

- 1.9.1939 Začátek 2.světové války /Přepadení Polska/
 2.9.1945 Konec -"- /Kapitulace Japonska/
 4.9.1837 S.Morse poslal první telegrafickou depeši.
 6.9.1876 narodil se Ant.B. Svojsík.
 14.9.1937 zemřel T.G. Masaryk.
 17.9.1938 " Ant.B. Svojsík.
 28.9. 929 zavražděn kníže sv. václav

Z iniciativy br. Cipy, za spolupráce Poradního kruhu vůdců a za nesmírné časové oběti br.Spojky vychází nyní 1.fada

S K A U T S K É K N I Ž N I C E .

Obsahuje tyto svazky :

sfr/DM/ř

- Fanderlík : Skautská praxe - obrázková pomůcka pro světlušky i rovery 2,-
 Jan Čáka : Skautská symbolika 2,-
 Fanderlík : Listy Jurovi - metodika výchovy v oddíle. vhodné především pro rádce 10,-
 kolektiv : Dívčí tábor a jeho vedení 5,-
 Fanderlík : 600 junáckých her - vhodné pro rádce a vůdce 7,-
 kolektiv : Skautská stezka - požadavky pro stupně zdatnosti 2,50
 předobjednat možno :
 " : Vlčácká stezka 1,00

ceny se rozumí mimo poštovné. objednávky na naši poštovní schránce.

NÁRODNÍ SVAZ v HOLANDECH ZALOŽEN ! Jeho adresa :

Tsjecho-slowskae scouting in Nederland, Postbus 2480 NL-Utrecht.
 Jeho vedoucí jsou členy Poradního kruhu vůdců a činovníků čs.exilového skautingu. O jejich podnicích a činnosti informuje občasník "Stezka".

Hedakční kruh Tam-tam : Cookie, křída, krok st./grafika/ a spol.
Předplatná čísla pro čtenáře z ČH Fr.12,-, z ostatní Evropy DM 12,-,
 ze zámoří ř 8,- Bankovní spojení :

Schweizerische volksbank werten, konto jc/10771/33 - Tschechoslowakische pfadfinder in der Schweiz ; Postscheck 1/-938 Fribourg.

Čtenáři z Německa mohou též použít konta v MDR :

Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00, 6050 Müselsheim,
 konto nr.7407, Tschechoslowakische Pfadfinder in der BDR.

A.Z. 3000 Bern 1
Postretouren an :
Postfach 120
CH-8125 ZOLLIKERBERG
Tschechoslowakische
Pfadfinder in der Schweiz

MILÍ ČTENÁŘI , začínáme III.ročník našeho časopisu TAM-TAM a tak Vás při této příležitosti musíme opět požádat o uhrazení předplatného.Budeme se i nadále snažit,aby časopis byl stále lepší.Tisk i poštovné jsou však velice drahé a proto Vás prosíme, poukažte předplatné co nejdříve,aby nám došlo do 20.října.A kdo dlužíte ještě předplatné za minulý ročník,vyrovnejte předplatné za II. i III. ročník současně.Nyní Vám ještě sdělíme,jak a kolik budete platit.Za dobrovolné dary navíc děkujeme předem.

Čtenáři ze Švýcarska : Pro čtenáře ze Švýc.činí předplatné 12,-sFr.

Plaťte přiloženou složenkou,neb bankovním převodem na :
Postscheckkonto 17-988 Fribourg,Schweiz.Volksbank Murten/Morat/,
zu Gunsten Tschechosl.Pfadfinder 30/10771/33.

Čtenáři z Německa : Pro čtenáře z Německa činí předplatné 12,-DM.

Plaťte přiloženou bank.převodkou na :
Rüsselsheimer Volksbank,BLZ 500 930 00, 6090 Rüsselsheim,
Tschechoslow.Pfadfinder,Konto Nr.7407.

Čtenáři z ostatní Evropy :Pro čtenáře z ostatní Evropy činí předplatné 12,-DM,neb ekvivalent v kterékoliv směnitelné měně.

Můžete platiti: a/ Mezinárodní pošt.poukázkou /Mandat de versement international/ na Postscheckkonto 17-988 Fribourg - Schweiz, Schweiz.Volksbank Murten/Morat/,zu Gunsten Tschechoslow. Pfadfinder 30/10771/33.

b/ Bank.převodem na Schweiz.Volksbank Murten,Bankkonto 30/10771/33, Tschechosl.Pfadfinder.

c/ Příslušnou částku neb šek poslati v dopise na adresu redakce. /Postfach 120, CH-8125 Zollikerberg /

Čtenáři ze zámorí : Pro čtenáře ze zámorí činí předplatné 8 \$ /Poštovné za leteckou dopravu !/ a můžete pro placení použít kterýkoliv ze způsobů uvedených pro čtenáře z ostatní Evropy; zaslání peněz neb šeku v dopise na adresu redakce je snad nejjednodušší.

P.S. Tato výzva k placení se netýká těch čtenářů,kteří předplatné na 3.ročník již zaplatili.